

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Delegatura w Szczecinie

LSZ – 4101-013-02/2014

P/14/016

WYSTĄPIENIE POKONTROLNE

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Delegatura w Szczecinie

ul. Jacka Odrowąża 1, 71-420 Szczecin

T +48 91 831 39 00, F +48 91 831 39 66

lsz@nik.gov.pl

I. Dane identyfikacyjne kontroli

<i>Numer i tytuł kontroli</i>	P/14/016 - Wykonywanie wyroków wojewódzkich sądów administracyjnych i Naczelnego Sądu Administracyjnego przez urzędy skarbowe i izby celne
<i>Jednostka przeprowadzająca kontrolę</i>	Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Szczecinie
<i>Kontroler</i>	Iwona Gołębiewska, specjalista kontroli państwowej, upoważnienie do kontroli nr 91884 z dnia 23.09.2014 r. (dowód: akta kontroli str. 1)
<i>Jednostka kontrolowana</i>	Izba Celna w Szczecinie, ul Energetyków 55 (70-952) Szczecin.
<i>Kierownik jednostki kontrolowanej</i>	Lidia Mołodecka, Dyrektor Izby Celnej w Szczecinie od 17 czerwca 2008 r. (dowód: akta kontroli str. 3)

II. Ocena kontrolowanej działalności

Ocena ogólna

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie¹ wykonywanie przez Dyrektora Izby Celnej w Szczecinie wyroków sądów administracyjnych w latach 2013-2014 (do 24 listopada 2014 r.)².

Uzasadnienie oceny ogólnej

W kontrolowanym okresie Dyrektor Izby Celnej prawidłowo wykonywała zalecenia zawarte w wyrokach sądów administracyjnych, co do dalszego trybu postępowania. Przestrzegano zasady związania organów podatkowych oceną prawną wyrażoną w orzeczeniu sądu. Prawidłowo zawiadamiano podatników o przyczynach niezalutwienia sprawy w terminie oraz o wyznaczeniu nowego terminu zalutwienia sprawy. W sprawach, w których zapadły korzystne wyroki sądów administracyjnych, a podatnicy nie uregulowali zobowiązań, podejmowano niezbędne działania w celu wyegzekwowania należności.

Pozytywnie oceniono fakt braku ponagleń kierowanych przez podatników i skarg na beczynność organu. Nie stwierdzono postępowań dotyczących odpowiedzialności porządkowej i dyscyplinarnej pracowników Izby za beczynność i opieszałość, a także odpowiedzialności majątkowej za rażące naruszenie prawa. Izba nie poniosła w kontrolowanym okresie kosztów z tytułu odsetek zapłaconych w związku z opieszałym wykonywaniem lub niewykonywaniem wyroków sądów, z tytułu odszkodowań ani zasądzonych grzywien.

¹ Najwyższa Izba Kontroli stosuje 3-stopniową skalę ocen: pozytywna, pozytywna mimo stwierdzonych nieprawidłowości, negatywna.

² Kontrolą objęto również stan faktyczny w okresie wcześniejszym, mający bezpośredni związek z badanymi zagadnieniami.

III. Opis ustalonego stanu faktycznego

1. Postępowanie z wyrokami sądów administracyjnych uwzględniającymi skargę podatnika (uchylającymi w całości lub w części decyzje izby celnej i urzędu celnego).

Opis stanu
faktycznego

1. Dyrektor Izby Celnej (dalej DIC lub Organ) wydał w kontrolowanym okresie 1.181 decyzji wymiarowych w podatku akcyzowym, podatku od towarów i usług (dalej VAT) i należności celnych, które w latach 2013-2014 (I półrocze) stały się ostateczne, z tego: 1.043 w 2013 r. (1.021 w zakresie podatku akcyzowego, 2 w podatku VAT i 9 w zakresie należności celnych) oraz 138 w I półroczu 2014 r. (123 w zakresie podatku akcyzowego, 1 podatku VAT i 2 w zakresie należności celnych).

W badanym okresie:

- 254 decyzje wymiarowe zostały zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie (dalej WSA), z tego 193 w 2013 r. (174 w zakresie podatku akcyzowego, 1 podatku VAT i 7 dotyczyło należności celnych i 11 innych) oraz 61 w I półroczu 2014 r., w tym 59 w zakresie podatku akcyzowego i 2 inne;
- WSA wydał 273 orzeczenia w wyniku rozpatrzenia skarg podatników, z tego 192 w 2013 r. (181 w zakresie podatku akcyzowego, 2 podatku VAT i 9 należności celnych) i 81 w I półroczu 2014 r. wszystkie dotyczyły podatku akcyzowego;
- spośród 273 orzeczeń WSA 90 było niekorzystnych dla organu (33%) w tym w 2013 r. - 70 na 192 wydane przez WSA orzeczenia (36,4%), a w I półroczu 2014 r. – 20 na 81 wydanych orzeczeń (24,7 %). Najwyższy wskaźnik niekorzystnych dla organu wyroków wystąpił w zakresie należności celnych - 88,9% w 2013 r. i zarazem w całym kontrolowanym okresie i dotyczył 8 na 9 wydanych orzeczeń, w tym 7 należności celnych tego samego podatnika, w sprawie retrospektywnego zaksięgowania należności w łącznej kwocie 287,2 tys. zł; wynikającego z długu celnego z tytułu importu towarów;
- Naczelny Sąd Administracyjny (dalej NSA) w wyniku rozpatrzenia skarg kasacyjnych od orzeczeń WSA na decyzje wymiarowe wydał 96 orzeczeń, w tym 50 w 2013 r. (49 w zakresie podatku akcyzowego i 1 VAT) i 46 w I półroczu 2014 r. (43 dotyczyły podatku akcyzowego, 2 VAT i 1 należności celnych);
- spośród 96 orzeczeń NSA 44 były niekorzystne dla organu (45,8%), w tym 12 (wszystkie w zakresie podatku akcyzowego) w 2013 r. (24%) i 32 (wszystkie dotyczyły podatku akcyzowego) w I półroczu 2014 r. (69,6%).

(dowód: akta kontroli str. 11, 12, 181-194)

W sprawie wzrostu w I półroczu 2014 r. liczby wyroków NSA niekorzystnych dla organu Dyrektor Izby Celnej Lidia Mołodecka (dalej Dyrektora), wyjaśniła, że (...) *DIC, zajmując stanowisko, że przeprowadzenie wnioskowanych dowodów nie zasługuje na uwzględnienie, opierał się na dokonanych ustaleniach, z których wynikało, że w odniesieniu do części faktur VAT wystawionych przez poszczególnych pracowników podatnika dotyczyły one udowodnienia okoliczności, które zostały już wystarczająco dowiedzione innymi dowodami, co wynikało ze*

zgromadzonego materiału dowodowego³(...) W ocenie DIC przesłuchanie pracowników firmy (...) było zbędne i nie wniosłoby niczego nowego do sprawy a ponadto skutkowałoby niepotrzebnym przedłużeniem postępowania. Obawy DIC zostały zresztą potwierdzone, bowiem przesłuchane w późniejszym terminie wskazane przez WSA osoby – co nastąpiło w realizacji zaleceń WSA zawartych w wyroku z 04.04.2013 r. - rzeczywiście nie wniosły nowych dowodów dla rozpoznawanej sprawy. Zmiana natomiast decyzji DIC polegająca na określeniu podatnikowi zobowiązania podatkowego za okres styczeń-marzec 2007 r. w niższej niż uprzednio wysokości wynikała tylko i wyłącznie z odmiennej niż uprzednio interpretacji przepisów i zastosowania się do interpretacji wskazanej przez WSA w wyroku z 04.04.2013 r., sygn. akt I SA/Sz 981/12.

(dowód: akta kontroli str. 223, 224, 585-597)

Struktura rozstrzygnięć NSA zbadana na próbie 73 spraw zaskarżonych do NSA (25 przez DIC i 48 przez podatników), wykazała, że 52% (13) skarg kasacyjnych wniesionych przez organ zostało oddalonych, a 48% (12) umorzonych na skutek wycofania skargi kasacyjnej przez Organ, natomiast z 48 skarg kasacyjnych wniesionych przez podatników NSA uwzględnił 50% (24) uchylając wyrok WSA, oddalił 25% skarg (12), odrzucił 20,8% (10) i 2 postępowania umorzył, z powodu wykreślenia podatników z KRS.

(dowód: akta kontroli str. 562-570)

Badaniem objęto 13 wyroków sądów administracyjnych, z tego 8 orzeczeń niekorzystnych dla DIC (łączna wartości przedmiotu sporu 897,3 tys. zł) i 5 orzeczeń korzystnych (367,7 tys. zł). Próba badawcza objęła 12 postępowań dotyczących podatku akcyzowego i 1 postępowanie dotyczące należności celnych.

(dowód: akta kontroli str. 214-222)

Orzeczenia niekorzystne dla DIC dotyczyły w 8 przypadkach podatku akcyzowego, w tym w 7 – obrotu olejem opałowym za poszczególne okresy rozliczeniowe z lat

³ Dyrektor w wyjaśnieniu ujął, że wnioski dowodowe odnosiły się do następujących sytuacji:

- nabywca wyjaśnił, że nie nabywał oleju opałowego,
 - nabywca zeznał, że faktura i oświadczenie nie zawierają jego pisma ani podpisów, stwierdzając także, że nie dokonał zakupu oleju opałowego,
 - z czynności sprawdzających przeprowadzonych u nabywcy wynika, że nie stwierdzono, aby wśród poddanych sprawdzeniu faktur sprzedaży oleju opałowego znajdowała się faktura VAT wystawiona przez podatnika,
 - nabywca zeznał, że na fakturze oraz oświadczeniu nie znajdują się jego podpisy stwierdzając przy tym, że nie jest w stanie określić, czyje są to podpisy, a w konsekwencji także zaprzeczając, aby to on dokonał nabycia oleju opałowego za okazanym mu dokumentem sprzedaży,
 - nabywca zeznał, że nie wie, czyj podpis widnieje na okazanej mu kserokopii faktury VAT oraz kserokopii oświadczenia o przeznaczeniu oleju opałowego do tej faktury, a ponadto wykluczył, że inna osoba mogła dla niego nabywać i odbierać olej opałowy oraz podpisywać wystawione na okoliczność sprzedaży faktury,
 - nabywca zeznał, że nie upoważnił innej osoby do tego, aby ta dokonywała w jego imieniu zakupu oleju opałowego, jak też, że nikogo innego nie upoważnił w tym zakresie,
 - z pisma Wojewódzkiego Ośrodka Informatyki Terenowego Banku Danych wynika, że numer PESEL widniejący w oświadczeniu jest błędny, jak też nabywca nie figuruje pod adresem wskazanym w fakturze oraz oświadczeniu,
 - wezwanie wystosowane przez organ w toku kontroli podatkowej do nabywcy na adres widniejący w fakturze i oświadczeniu zostało zwrócone z adnotacją doręczyciela na kopercie pod wskazanym adresem adresat nieznanym oraz zakreślonym na zwrotnym potwierdzeniu odbioru stwierdzeniem pod wskazanym adresem jest nieznanym,
 - z pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego wynika, że w bazie danych POLTAX brak jest numeru identyfikacji podatkowej NIP widniejącego w fakturze oraz złożonym do niej oświadczeniu, natomiast nabywca nie figuruje w bazie danych POLTAX,
- Z kolei w odniesieniu do pozostałej części faktur VAT, dotyczyły one udowodnienia okoliczności, które nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w tej sprawie. Na tym tle należy wskazać, że wnioski dowodowe odnosiły się do następujących sytuacji:
- Dyrektor Izby Celnej w Szczecinie, podobnie jak i Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Szczecinie, nie zakwestionował prawidłowości oświadczenia odebranego przez podatnika do transakcji sprzedaży oleju opałowego udokumentowanej fakturą VAT, a w konsekwencji nie wliczył do podstawy opodatkowania podatkiem akcyzowym oleju opałowego sprzedanego za tą fakturą,
 - faktura VAT dotyczy sprzedaży benzyny bezołowiowej, która nie została wliczona do podstawy opodatkowania, co oznacza, że w tej kwestii nie istniał spór między DIC a podatnikiem.

2004-2009, a w 1 – nabycia wewnątrzwspólnotowego używanego samochodu dostawczego marki Volkswagen.

Pierwsze decyzje wymiarowe naczelników urzędów celnych (dalej NUC) lub Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Szczecinie (dalej Dyrektora UKS) w powyższych sprawach zostały wydane w latach 2008-2013. Pierwsze decyzje DIC w powyższych sprawach zostały wydane w latach 2011-2013 (najdłużej prowadzona była sprawa w trybie odwoławczym od decyzji Dyrektora UKS w związku z jej zawiłością).

W 2 niekorzystnych dla DIC wyrokach, WSA uchylił zarówno zaskarżone decyzje organu odwoławczego, jak i poprzedzające je decyzje NUC, a w 3 - decyzje organu drugiej instancji, w związku z czym DIC był zobowiązany ponownie przeprowadzić postępowanie odwoławcze.

W 4 sprawach wniesione zostały skargi kasacyjne do NSA, wszystkie przez podatników. W 2 sprawach NSA wydał orzeczenie o uchyleniu wyroku WSA i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia⁴, a w 2 innych – uchylenie wyroku WSA i decyzji obu instancji⁵

(dowód: akta kontroli str. 216-222)

Spośród 8 zbadanych spraw 1 była dwukrotnie rozpatrywana przez DIC i Sąd. WSA wyrokiem z 3.11.2010 r. sygn. akt I SA/Sz 535/10, rozstrzygającym w sprawie skargi podatnika na decyzję DIC z dnia 7.05.2010 r.⁶, uchylił zaskarżoną decyzję stwierdzając, że nie podlega wykonaniu i ponownie wyrokiem z 4.04.2013 r. sygn. akt I SA/Sz 981/12, rozstrzygającym w sprawie skargi tego podatnika na decyzję DIC z 28.08.2012 r.⁷ również uchylił zaskarżoną decyzję DIC i stwierdził, że nie podlega wykonaniu. Sprawa dotyczyła określenia zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego za styczeń, luty i marzec 2007 r. W konkluzji Sąd stwierdził, że skarga jest zasadna jednak z innych przyczyn, niż wskazane przez podatnika, ponieważ w wyroku WSA z 3.11.2010 r., którym po raz pierwszy uchylono decyzję DIC w tej sprawie, zawarto wskazania do przeprowadzenia postępowania dowodowego z przesłuchania w charakterze świadków pracowników skarżącego zatrudnionych jako sprzedawcy na stacjach paliw, którzy dokonali sprzedaży oleju opałowego, o co podatnik wnosił w pierwszym odwołaniu od decyzji Dyrektora UKS z 2.10.2008 r.⁸ Z uzasadnienia wyroku WSA z 4.04.2013 r. wynika, że postanowieniami z 3.07.2012 r. DIC odmówił przeprowadzenia dowodu z zeznań pracowników wskazując w ich uzasadnieniu, że w ocenie DIC wnioski strony w przedmiocie uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie o dowód z zeznań tych osób na okoliczność sprzedaży oleju opałowego nabywcom wskazanym w fakturach i oświadczeniach o przeznaczeniu nabywanego oleju opałowego, nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż w odniesieniu do wskazanych faktur dotyczy udowodnienia okoliczności, które zostały już wystarczająco dowiedzione. Zaś w odniesieniu do innych wskazanych faktur, dotyczy udowodnienia okoliczności, które nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w rozpatrywanej sprawie. Zdaniem Sądu doszło ze strony organu odwoławczego do naruszenia art. 153 i art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi⁹ (dalej Ppsa), ponieważ organ

⁴ Wyrok NSA z 12.02.2014 r. sygn. akt IGSK 1460/12 i wyrok WSA z 4.06.2014 r. sygn. akt ISA/Sz422/14 prawomocny od 08.08.2014 r. (uchylenie decyzji II i I instancji), wyrok NSA z 23.04.2013 r. sygn. akt I GSK 896/11 i wyrok WSA z 17.10.2013 r. sygn. akt ISA/Sz 679/13 prawomocny od dnia 19.12.2013 r.

⁵ Wyrok NSA z 6.12.2012 r. sygn. akt IGSK 75/12 i wyrok NSA z 11.02.2014 r. sygn. akt IGSK 707/12.

⁶ Nr 420000-IAGW-9116-17/10-20/BJ.

⁷ Nr 420000-IAGW-9116-253/12-41/BJ.

⁸ nr USK-09/1/32/2007/0607/PK-IV.

⁹ Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.

odwoławczy nie wykonał wszystkich wskazań zawartych w poprzednim wyroku WSA. W konkluzji Sąd zobowiązał DIC do wykonania wyroku Sądu z dnia 3 listopada 2010 r. w zakresie niewykonanych zaleceń, podczas ponownego rozpoznania sprawy.

Decyzja DIC z dnia 31.12.2013 r. podjęta została po przeprowadzeniu postępowania dowodowego wskazanego w wyroku WSA z 4.04.2013 r. W dniu 27.08.2013 r. DIC postanowił o przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadków oraz poinformował podatnika o przeprowadzeniu dowodu z zeznań w charakterze świadka wnioskowanych osób (7 postanowień). Decyzją z dnia 31.12.2013 r.¹⁰ DIC uchylił decyzję organu I instancji Dyrektora UKS z dnia 2.10.2008 r.¹¹ i określił zobowiązania podatkowe w podatku akcyzowym za: styczeń 2007 r. w wysokości 17.658 zł, luty 2007 r. w kwocie 24.269 zł i marzec 2007 r. w wysokości 27.699 zł. Podatnik nie zaskarżył tej decyzji. Zobowiązanie wynikające z decyzji Dyrektora UKS podatnik uregulował w całości w grudniu 2008 r. W dniu 26.02.2014 r. DIC dokonał zwrotu nadpłaty w kwocie 7.245,30 zł, a termin zgodnie z art. 77 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa¹² (dalej ustawa O.p.) przypadł na dzień 21.02.2014 r.

(dowód: akta kontroli str. 283-311)

W sprawie niewykonania w całości wyroku WSA z dnia 3 listopada 2010 r. sygn. akt I SA/Sz 535/10 Dyrektor, wyjaśniła, że w I półroczu 2014 roku Naczelny Sąd Administracyjny uchylił wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, które dotyczyły w większości dwóch zagadnień: opodatkowania olejów przeznaczonych na cele opałowe z obniżoną stawką podatku akcyzowego oraz dokonywanych przez podatników uchybień formalnych dotyczących warunków stosowania zwolnień w przypadku olejów napędowych przeznaczonych na cele żeglugi. W odniesieniu do obu tych zagadnień orzecznictwo sądów administracyjnych uległo zmianie. Do końca roku 2013 sądy oddalały skargi podatników w powyższym zakresie i utrzymywały decyzje Dyrektorów Izb Celnich w mocy. Tym samym orzecznictwo było korzystne dla organów podatkowych. Z końcem 2013 roku linia orzecznicza sądów administracyjnych uległa zmianie i w chwili obecnej utrwaliło się orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego a w konsekwencji i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, iż uchybienia formalne dotyczące warunków stosowania zwolnień w przypadku olejów napędowych przeznaczonych na cele żeglugi nie skutkują automatycznie utratą prawa do tego zwolnienia o ile warunek materialny (użycie zgodnie z przeznaczeniem) zostanie dochowany. (...) Natomiast w odniesieniu do opodatkowania olejów przeznaczonych na cele opałowe orzecznictwo ulega ciągłym zmianom. W przeważającej mierze było ono jednak korzystne dla organów podatkowych. Dopiero w okresie I półrocza 2014 roku orzecznictwo NSA w przedmiotowym zakresie zmieniło się i stało niekorzystne dla organów podatkowych. Sędziowie pomimo wcześniejszego utrzymywania w mocy decyzji organów podatkowych zaczęli kwestionować stanowisko organów podatkowych odnośnie niezasadności zastosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego w odniesieniu do sprzedaży olejów na cele opałowe w sytuacji niedochowania warunków do zastosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego. (...) Zgodnie z twierdzeniem NSA zawartym w większości wyroków zapadłych w I połowie 2014 roku drobne nieprawidłowości w oświadczeniu nie niweczą jego funkcji i nie mogą wpływać na utratę preferencji podatkowej. (...) Zmiana judykatury wynikała

¹⁰ nr 420000-IAGW-9116-857/13-67/RB.

¹¹ w której organ podatkowy określił stronie zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym za miesiące styczeń 2007 r. w wysokości 20.350 zł, luty 2007 r. w wysokości 24.269 zł i marzec 2007 r. w wysokości 29.697 zł.

¹² Dz. U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.

z trwających już wówczas prac nad zmianą przepisów w zakresie obu spornych zagadnień. Natomiast zmiana linii orzecniczej sądów administracyjnych w powyższym zakresie spowodowała konieczność zmiany linii orzecniczej organów podatkowych. W postępowaniach prowadzonych po wyroku sądu konieczne było uwzględnienie stanowiska tego sądu zawartego w wyroku. W ponownie wydanych decyzjach organów podatkowych zastosowano interpretacje przepisów dokonywane przez sądy w wyrokach. W związku z powyższym w części spraw konieczne było umorzenie postępowania podatkowego, a w części wydanie decyzji określającej zobowiązanie podatkowe w mniejszej kwocie niż uprzednio. W sprawach, w których podatnicy złożyli skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie Dyrektor Izby Celnej w Szczecinie wydał na mocy art. 54 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi decyzje uchylające zaskarżone decyzje oraz decyzje organów pierwszej instancji i umorzył postępowania w sprawach. Natomiast w sprawach, gdy uprzednio Dyrektor Izby Celnej w Szczecinie składał skargi kasacyjne skargi te zostały na mocy art. 60 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi cofnięte. W tutejszej Izbie podejmowano czynności zarządcze mające na celu dostosowanie rozstrzygnięć organów podatkowych do zmienionej linii orzecniczej sądów administracyjnych oraz uniknięcie niepotrzebnego przedłużania postępowania, co w konsekwencji było korzystne dla podatników, jak również zmniejszenie kosztów odsetek od ewentualnie zwracanych należności z korzyścią dla Skarbu Państwa. W sytuacji jednak, gdy skargi kasacyjne zostały złożone przez podatników sprawy musiały zostać rozpatrzone przez NSA z uwagi na fakt, iż ustawa ta przewiduje, że jedynie skarżący może cofnąć skargę.

(dowód: akta kontroli str. 223, 224, 585-597)

Analiza 8 spraw zakończonych wyrokami niekorzystnymi dla DIC wykazała, że przyczyny uchylecia decyzji DIC były różnorodne i dotyczyły zarówno naruszenia przepisów prawa materialnego jak i przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na wynik sprawy. W poszczególnych sprawach objętych badaniem przyczyną uchylecia decyzji przez sąd było:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez uznanie, że z wykładni przepisów art. 65 ust 1 i ust 1a pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym¹³ (dalej upa) i przepisów § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego¹⁴ wynika, iż tylko kompletne pod względem formalnym oświadczenia uprawniają sprzedawcę do skorzystania z preferencyjnej stawki podatku, brak zaś któregośkolwiek elementu tego oświadczenia skutkuje zastosowaniem stawki określonej w art 65 ust. 1a upa (w czterech sprawach);
- 2) naruszenie przepisów art. 122, art. 180 i 187 ustawy O.p., w związku z nierozpatrzeniem w wyczerpujący sposób całości zgromadzonego materiału dowodowego oraz przekroczeniem zakresu oceny dowodów w jednej sprawie oraz poprzez nienależyte wyjaśnienie stanu faktycznego w zakresie zawieszenia biegu terminu przedawnienia pod kątem przesłanek z art. 70 § 6 pkt 1 ustawy O.p. w kontekście wyroku Trybunału Konstytucyjnego (dalej TK) z dnia 17.07.2012 r. sygn. akt P 30/11¹⁵ w jednej sprawie;

¹³ Dz. U. z 2014 r. poz. 752 t.j.

¹⁴ Dz. U. z 2004 r. Nr 87, poz. 825

¹⁵ WSA stwierdził, że poprzestając na wskazaniu okoliczności, o której mowa w art. 70 § 6 pkt 1 O.p., organ odwoławczy odstąpił również od zbadania, czy zaistniały inne - przewidziane w art. 70 § 2, § 3, § 4, § 6 i § 8 O.p. - przyczyny, dla których przedawnienie nie wystąpiło.

3) naruszenie art. 191 ustawy O.p., poprzez ocenę zebranego materiału w sposób mający wpływ na załatwienie sprawy, w następstwie czego organy niewłaściwie zastosowały te przepisy materialne, które odniosły się do pojęcia "samochodu osobowego" i opodatkowania czynności nabycia wewnątrzwspólnotowego wyrobu akcyzowego (jedna sprawa);

W jednej sprawie WSA związany wyrokiem NSA z dnia 17.07.2012 r. zobowiązany został do zbadania w kontekście orzeczenia TK z dnia 17.07.2012 r. sygn. akt P/30/11, czy w 2009 r. organ skutecznie zawiesił bieg terminu przedawnienia zobowiązań w podatku akcyzowym z tytułu importu za lipiec 2004 r. i tym samym czy nie było przeszkód prawnych do wydania w tej sprawie decyzji w 2010 r. TK w ww. wyroku stwierdził, że art. 70 § 6 pkt 1 ustawy O.p. w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 58 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw¹⁶ w zakresie w jakim wywołuje skutek w postaci zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, o którym to postępowaniu podatnik nie został poinformowany najpóźniej z upływem terminu wskazanego w art. 70 § 1 ustawy O.p., jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP¹⁷.

(dowód: akta kontroli str. 76-97, 227, 242-258, 260-280, 283, 296-311, 312, 313, 316-326, 331, 332, 337-351, 400, 401, 403-416, 420, 421, 425-439)

We wszystkich 8 zbadanych sprawach, w których zapadły niekorzystne dla DIC orzeczenia sądów administracyjnych, uchylające decyzje tego organu i poprzedzające je decyzje NUC konieczne było ponowne przeprowadzenie przez te organy postępowania podatkowego, w tym 4 sprawy zostały rozstrzygnięte przez NUC, a 3 przez DIC w tym 1 sprawa w trybie odwoławczym. Decyzje te nie zostały zaskarżone. W 1 sprawie nadal toczy się postępowanie podatkowe.

W wyniku rozstrzygnięcia przez organy celne 8 spraw zakończonych niekorzystnym dla nich wyrokiem Sądu, 3 podatnikom wymierzono niższe zobowiązanie podatkowe uwzględniając zalecenia ujęte w wyrokach sądów¹⁸, a w stosunku do 4 podatników postępowanie podatkowe umorzono, w tym w 2 sprawach podstawą był wyrok TK z 17.07.2012 r. sygn. akt P/30/11¹⁹. W prowadzonych po wyrokach Sądów, postępowaniach odwoławczych przestrzegano określonej w art. 153 Ppsa zasady związania oceną prawną wyrażoną w orzeczeniu sądu.

(dowód: akta kontroli str.214-221)

¹⁶ Dz. U. Nr 169, poz. 1387 oraz z 2007 r. Nr 221, poz. 1650.

¹⁷ NSA wywiódł, że w sytuacji niepowiadomienia o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia przeciwko podatnikowi, które to wszczęcie skutkuje zawieszeniem terminu przedawnienia zobowiązania, podatnik nie ma wiedzy o podjęciu czynności, która w tak istotny sposób wpływa na zakres jego spraw.

¹⁸ DIC decyzją nr 420000-IAGW-9116-358/14-11/UD z 16.10.2014 r. wymierzył podatek w kwocie 45.200 zł i odsetki 213 zł.

DIC decyzją 420000-IAGW-9116-857/13-67/RB z 31.12.2013 r. o uchyleniu decyzji Dyrektora UKS i wymierzeniu podatku akcyzowego w łącznej kwocie 69.626 zł.

NUC decyzją nr 422000-UAGR-9110-597/14-9/WS z 7.08.2014 r. określającą zobowiązanie podatkowe w kwocie 50.610 zł i odsetki od wpłat dziennych 205 zł utrzymaną w mocy na podstawie decyzji DIC z 24.10.2014 r.

¹⁹NUC decyzją nr 421000-UAGR-9110-1111/13 z 7.07.10.2013 r. w sprawie umorzenia jako bezprzedmiotowe postępowania podatkowego po uwzględnieniu wyroku TK z 17.07.2012 r. sygn akt P/30/11.

NUC decyzja nr 421000-UAGR-9110-4/14/MT/OM/KB z 17.04.10.2014 r. w sprawie umorzenia jako bezprzedmiotowe postępowania podatkowego po uwzględnieniu wyroku TK z 17.07.2012 r. sygn akt P/30/11.

NUC decyzja nr 422000-UAGR-9110-758/14-1/RW z 30.09.2014 r. o umorzeniu postępowania w sprawie określenia podatnikowi zobowiązania podatkowego.

NUC decyzją nr 422000-UAGR-9110-762/2014-3AP z 09.10.2014 r. ws umorzenia jako bezprzedmiotowe postępowania podatkowego.

Postępowania odwoławcze w 3 sprawach zakończonych do dnia kontroli trwały 44 dni, 80 dni i 85 dni. Sprawy te zostały załatwione w terminie określonym w art. 139 § 3 ustawy O.p., tj. nie później, niż w ciągu trzech miesięcy, z wyłączeniem czynności oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu, o których mowa w art. 139 § 4 ustawy O.p. W postępowaniach tych przestrzegano obowiązku określonego w art. 140 ustawy O.p. tj. informowano podatnika o przyczynach niezakończenia sprawy w terminie oraz wyznaczano nowy termin załatwienia sprawy.

(dowód: akta kontroli str.214-221, 228-229, 284, 422)

W związku z niekorzystnymi rozstrzygnięciami sądów administracyjnych w 8 zbadanych sprawach Izba poniosła koszty postępowania sądowego i kasacyjnego w łącznej kwocie 38.542 zł, uiszczone w terminie od 4 do 28 dni.

(dowód: akta kontroli str.214-219)

W 6 spośród 8 zbadanych spraw bezpośrednio po wyroku sądu lub po wydaniu decyzji przez organy celne DIC była zobowiązana dokonać zwrotu podatnikowi podatku lub nadpłaty. W pozostałych 2 sprawach konieczność taka nie wystąpiła z uwagi na brak wpłat na poczet zobowiązania od podatnika i niezakończone postępowanie w I instancji po wydaniu wyroku WSA w 1 sprawie.

W 2 sprawach, w których powstał obowiązek zwrotu podatku, DIC dokonał zwrotu nadpłaty wraz z należnym oprocentowaniem w terminie określonym w art. 77 § 1 pkt 1 lit. b) ustawy O.p., tj. w terminie 30 dni od dnia wydania przez DIC decyzji uchylających decyzje organu I instancji i określających zobowiązanie w niższej wysokości w 2 sprawach - w terminie określonym w art. 77 § 3 O.p., a w 1 sprawie – niezwłocznie na podstawie art. 77 § 4 ustawy O.p.

W jednej sprawie DIC dokonała zwrotu nadpłaty z opóźnieniem w stosunku do terminów wynikających z art. 77 ustawy O.p.

(dowód: akta kontroli str.214-221)

Ustalone
nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie stwierdzono następującą nieprawidłowość:

Wykonując wyrok WSA z 4.04.2013 r.²⁰, DIC w dniu 31.12.2013 r. wydał decyzję nr 420000-IAGW-9116-857/13-67/RB o uchyleniu decyzji organu I instancji Dyrektora UKS nr USK-09/1/32/2007/0607/PK-IV z dnia 2.10.2008 r. i określiła zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym za: styczeń 2007 r. w wysokości 17.658 zł, luty 2007 r. w kwocie 24.269 zł i marzec 2007 r. w wysokości 27.699 zł, co daje łączną kwotę należności 69.626 zł. Wpłaty należności w łącznej wysokości 85.601,60 zł (w tym: należność główna 69.626 zł i odsetki za zwłokę 15.975,60 zł), podatnik dokonał w dniach od 9 do 16.12.2008 r. Dnia 26.02.2014 r. DIC zwrócił podatnikowi nadpłatę w kwocie 7.245,30 zł, na którą składała się: należność główna za styczeń 2007 r. - 2.901,30 zł i za marzec 2007 r. - 1.580 zł oraz odsetki w kwocie łącznej 2.764 zł.

(dowód: akta kontroli str. 283-294)

Zgodnie z art. 77 § 1 pkt 1 lit. b) ustawy O.p. nadpłata podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji o zmianie, uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności decyzji. Wyjątek od tej zasady został określony w art. 77 § 3 ustawy O.p., który stanowi, że w przypadku uchylenia decyzji, jeżeli następnie, w terminie 3 miesięcy od dnia uchylenia przez organ podatkowy lub stwierdzenia nieważności przez organ podatkowy lub od dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu

²⁰ Prawomocny z dniem 25.05.2013 r.

administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności, uchylającego decyzję lub stwierdzającego jej nieważność zostanie wydana decyzja w tej samej sprawie, nadpłata, którą stanowi różnica między podatkiem wpłaconym a podatkiem wynikającym z tej decyzji, podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania nowej decyzji. Zwrot nadpłaty powinien nastąpić w terminie do 21.02.2014 r. a nastąpił 26.02.2014 r., tj. z 5-dniowym opóźnieniem. Opóźnienie to skutkowało wypłatą odsetek o 6 zł wyższych niż byłoby należne w przypadku braku opóźnień w działaniu IC w tym zakresie.

Zastępca Dyrektora DIC wyjaśniła (...) zwrot kwoty 4.481,30 zł został dokonany w dniu 26.02.2014r. wraz z oprocentowaniem, wyliczonym na dzień dokonania zwrotu, w wysokości 2.764,00 zł. W dniu 31.12.2013r. została wydana decyzja nr 420000-IAKW-9116-857/13-67/RB, która uchyliła decyzję Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej oraz określiła w innej wysokości kwotę zobowiązania podatkowego. Ww. decyzja została doręczona Stronie w dniu 22.01.2014r. w tzw. trybie zastępczym, o którym mowa w art. 150 ustawy Ordynacja podatkowa. Operator pocztowy poinformował Dyrektora Izby Celnej w Szczecinie o fakcie takiego właśnie doręczenia w dniu 27.01.2014 r., zwracając do Izby Celnej w Szczecinie kopertę ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru z naniesioną na niej adnotacją, że adresat był nieobecny i nie podjął awizowanej przesyłki. W tym miejscu należy zauważyć, iż organ związany jest decyzją od chwili jej doręczenia z uwagi na brzmienie art. 212 ustawy Ordynacja podatkowa. Powyższe oznacza wprowadzenie decyzji do obiegu prawnego w dniu jej doręczenia. Ustawodawca ograniczył stosowanie ww. przepisu do przypadków wydawania decyzji w sprawie udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, nie dając możliwości tego rodzaju wyłączenia w przypadkach wydawania innych rodzajów decyzji. Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, iż 30 dniowy termin do dokonania zwrotu został wyliczony od dnia doręczenia decyzji i upłynął z dniem 21.02.2014r. Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że zwrotu dokonano po ustawowym terminie przewidzianym do realizacji ww. obowiązku. (...) Dla prawidłowego dokonania zwrotu konieczne było wykonanie szeregu nw. czynności służbowych. W związku z wydaniem ww. decyzji nr 420000-IAKW-9116-857/13-67/RB z dnia 31.12.2013r., zaistniała konieczność ponownego rozliczenia dokonanych wcześniej wpłat w przedmiotowej sprawie. Mając na uwadze poczynione ustalenia, dokonano sprawdzenia dokumentów dot. ww. wpłat, a następnie ponownie je rozliczono w systemie finansowo- księgowym Zefir. W wyniku rozliczenia powstała kwota do zwrotu. W związku z nadpłatą, przed dokonaniem jej zwrotu, zaistniała konieczność sprawdzenia, czy zobowiązany nie posiada innego zadłużenia, na które należałoby zaliczyć przedmiotową kwotę nadpłaty. Po ustaleniu, że zobowiązany nie posiada zadłużenia, podjęto czynności w celu ustalenia rachunku bankowego, na który winien zostać dokonany zwrot. Powyższe wpłynęło na termin wykonania zwrotu. Okolicznością uzasadniającą dokonanie zwrotu z opóźnieniem był również fakt, iż nastąpiło to w okresie sprawozdawczym, co wiązało się z koniecznością wykonania szeregu czynności umożliwiających przygotowanie pełnej dokumentacji, mogącej stanowić podstawę sporządzenia bilansu. Dodatkowo należy zauważyć, iż na tym samym stanowisku pracy realizowane są również inne zadania o dużym stopniu czasochłonności i złożoności.

(dowód: akta kontroli str. 224,572)

W marcu 2013 r. Izba z własnej inicjatywy przyjęła do realizacji *Plan naprawczy służący redukcji zaległości w prowadzeniu postępowań celnych i podatkowych w komórkach przeznaczeń celnych oraz akcyzy i gier..* Efektem wdrożenia tego Planu było m.in. skrócenie średniego terminu załatwienia spraw w postępowaniach II instancji z 274 dni w I półroczu 2012 r. i 236 dni w I półroczu 2013 r. do 74 dni w II półroczu 2013 r. i 49 dni w I półroczu 2014 r. a w sprawach podjętych

w postępowaniu z urzędu. Zastępca Dyrektora wyjaśniła, że *Plan naprawczy* miał na celu redukcję zaległości, skrócenie terminów załatwienia spraw i zmniejszenie liczby spraw przypadających na jednego funkcjonariusza celnego. Plan naprawczy nadal jest realizowany, a jego efektem jest załatwienie w okresie od III kwartału 2013 r. do II kwartału 2014 r. łącznie 1.189 spraw, spośród 1.580, które wpłynęły do organu w tym czasie.

(dowód: akta kontroli str. 580-584)

Ocena częściowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie działalność kontrolowanej jednostki w zbadanym zakresie, mimo 5-dniowego opóźnienia zwrotu nadpłaty z uwagi na incydentalny charakter i nieznaczne skutki.

2. Postępowanie z wyrokami oddalającymi skargę podatnika, utrzymującymi w mocy decyzje dyrektora izby celnej

Opis stanu
faktycznego

Badaniem objęto 5 spraw, w których zapadły korzystne dla DIC wyroki sądów administracyjnych, o łącznej wartości przedmiotu sporu 367,7 tys. zł, z tego 2 wyroki WSA i 3 wyroki NSA, które wpłynęły do Izby w okresie objętym kontrolą. 4 wyroki dotyczyły określenia zobowiązań w podatku akcyzowym za poszczególne okresy rozliczeniowe z lat 2005-2009, a 1 wyrok - nadpłaty odsetek za zwłokę z tytułu opłaty paliwowej za maj 2011 r. Nie było wśród nich spraw ponownie rozpatrywanych przez sądy i organy podatkowe.

(dowód: akta kontroli str. 216, 217, 220, 221, 446-561)

W 3 sprawach z 5 zbadanych WSA oddalił skargę podatnika²¹. W 2 sprawach podatnicy dokonali wpłaty należności po wydaniu decyzji wymiarowej przez NUC, a w 1 przypadku Izba wyegzekwowała zaległość w łącznej kwocie 7.655 zł w postępowaniu egzekucyjnym zakończonym przed wydaniem wyroku WSA.

(dowód: akta kontroli str. 216, 217, 220, 221, 446, 447, 468, 469, 482-485)

W 2 sprawach z 5 zbadanych, podatnicy wnieśli do NSA skargi kasacyjne, które Sąd oddalił. W wyroku z 29.04.2014 r. sygn. akt I GSK 1484/12 oddalającym skargę kasacyjną podatnika od wyroku WSA z dnia 20.06.2012 r. sygn. akt I SA/Sz 135/12²² NSA orzekł, że posiadanie wadliwych oświadczeń jest równoznaczne z brakiem oświadczeń prawidłowych, zatem uniemożliwia uznanie prawa podatnika do zastosowania preferencji podatkowych przy sprzedaży olejów opałowych przeznaczonych na cele opałowe²³ i w tych okolicznościach faktycznych sprawy nie budzi wątpliwości zastosowanie do sprzedanego oleju opałowego stawki podatkowej określonej w art. 65 ust. 1 a pkt 1 upa oraz zdefiniował w oparciu o dostępne orzecznictwo, pojęcie zużycia oleju opałowego²⁴. W wyroku z 14.03.2013 r. sygn. akt I GSK 1224/11 po rozpatrzeniu skargi kasacyjnej podatnika od wyroku WSA

²¹ Wyrok z 21.11.2012 sygn. akt I SA/Sz 772/12, wyrok z 23.01.2014 r. sygn. akt I SA/Sz 835/13 i wyrok z 20.06.2013 r. sygn. akt I SA/Sz/157/13.

²² Oddalającym skargę podatnika na decyzję DIC w Szczecinie z dnia 12.12.2011 r. nr 420000-IAGW-9116-654/11-15/BJ w przedmiocie podatku akcyzowego za lipiec 2006 r. tytułem sprzedaży oleju, z powodu nie spełnienia przez podatnika wymaganych prawem warunków uprawniających do dokonywania tej sprzedaży na zasadzie obniżonej stawki akcyzy, ze względu na wadliwość oświadczeń.

²³ por. wyrok NSA z dnia 28 kwietnia 2011 r., sygn. akt I GSK 184/10, LEX nr 1080729 I).

²⁴ por. wyrok z 10 grudnia 2009 r., sygn. akt I SA/Gd 552/09, LEX nr 549687, w którym Sąd zauważył, że zastosowanie przez ustawodawcę art. 65 ust. 1a u.p.a. pojęcie użycia oleju jest szerokie i winno być pojmowane jako różne formy wykorzystania oleju, w tym przykładowo również jego sprzedaż. Analizowane pojęcie nie odnosi się więc tylko do fizycznego zużycia oleju, ale obejmuje swą treścią także sprzedaż oleju, jego wewnątrzwspólnotowe nabycie, wewnątrzwspólnotową dostawę, czy też nabycie lub posiadanie oleju opałowego. Do szerokiego zakresu rozumienia pojęcia „użycia ich niezgodnie z przeznaczeniem” przekonuje też dotychczasowe orzecznictwo NSA (por. wyroki: z 21 września 2010 r., sygn. akt I GSK 243/10, LEX 744739, z 21 września 2010, sygn. akt I GSK 869/09, z 27 lipca 2010 r., sygn. akt I GSK 1019/09, cbois.nsa.gov.pl).

z dnia 2.06.2011 r. sygn. akt I SA/Sz 210/11²⁵ NSA oddalił skargę kasacyjną, ponieważ skarżący występując z zarzutem naruszenia przepisów postępowania nie powołał ani jednego przepisu postępowania, który mógłby być traktowany jako podstawa kasacyjna w rozumieniu art. 174 pkt 2 Ppsa, a podniesione w skardze okoliczności nie znajdują uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym i poczynionymi na jego podstawie ustaleniami faktycznymi przez organy podatkowe.
(dowód: akta kontroli str. 216, 217, 220, 221, 491, 492, 537, 538)

W 2 sprawach o łącznej wartości 145,0 tys. zł Izba podjęła działania w celu wyegzekwowania należnego podatku. W tych przypadkach Izba nie ustanowiła zabezpieczenia zobowiązania na majątku podatników, ponieważ w jednym przypadku dokonano zabezpieczenia na poczet innych zobowiązań podatnika i nie zdołano ustalić majątku mogącego stanowić zabezpieczenie przedmiotowego tytułu, a w drugim przypadku nie ustanowiono zabezpieczenia, ponieważ postępowanie egzekucyjne prowadzone było wobec osoby będącej osobą trzecią odpowiedzialną za zobowiązania Spółki. Podjęte przez Izbę w pierwszym przypadku czynności egzekucyjne polegały na zajęciu rachunków bankowych, wynagrodzeń i innych wierzytelności, spisaniu protokołów o stanie majątkowym, regularnym i wielokrotnym występowaniu do innych organów z wnioskami o udzielenie informacji dotyczących majątku i źródeł dochodu dłużnika.

W pierwszej sprawie postępowanie egzekucyjne prowadzone było od stycznia 2012 r. i mimo podjętych czynności i zastosowanych środków egzekucyjnych, było nieskuteczne. W drugiej sprawie postępowanie egzekucyjne wobec osoby trzeciej odpowiedzialnej za zobowiązania Spółki było wszczęte w styczniu 2011 r., a od sierpnia 2012 r. prowadzone przez komornika sądowego. Wyegzekwowane do dnia 17.11.2014 r. kwoty to: 39,1 tys. zł należności głównej (pozostaje do wyegzekwowania 23,8 tys. zł) oraz 30,4 tys. zł odsetek za zwłokę.

(Dowód: akta kontroli str. 492-494, 538, 539)

Ustalone
nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie nie stwierdzono nieprawidłowości.

Ocena częściowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie działalność kontrolowanej jednostki w zbadanym zakresie.

3. Ponaglenia kierowane przez podatników do organu wyższego stopnia (Ministra Finansów) na niezłatwienie sprawy w terminie oraz skargi na bezczynność organu do WSA. Odpowiedzialność porządkowa i dyscyplinarna pracowników za bezczynność lub opieszałość, odpowiedzialność za błędy na podstawie ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa celnej.

Opis stanu
faktycznego

W 2013 r. i w I półroczu 2014 r. podatnicy nie korzystali z przysługującego im, na podstawie przepisu art. 141 § 1 pkt 1 ustawy O.p., prawa wniesienia do organu wyższego stopnia ponaglenia na niezłatwienie sprawy w terminie. Nie korzystali także z prawa złożenia skargi do WSA na bezczynność organu w trybie przepisu art. 3 § 2 pkt 8 Ppsa.

W okresie tym nie zaistniały przesłanki uzasadniające wszczęcie wobec pracowników Izby postępowań porządkowych lub dyscyplinarnych w oparciu o przepis art. 142 ustawy O.p. Nie wszczynano również postępowań w celu

²⁵ w sprawie podatnika na decyzję DIC w Szczecinie z dnia 13.12.2010 r. nr 420000-IAGW-9116-479/10-5/AD w przedmiocie podatku akcyzowego za miesiąc sierpień 2005 r.

ustalenia odpowiedzialności za błędy na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa²⁶.

(dowód: akta kontroli str.27-43)

3. W latach 2013-2014 (do dnia zakończenia kontroli) zewnętrzne organy kontrolne (inne niż NIK) nie przeprowadzały w Izbie kontroli w zakresie wykonywania wyroków wojewódzkich sądów administracyjnych i Naczelnego Sądu Administracyjnego.

(dowód: akta kontroli str.5-8)

Ustalone
nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie nie stwierdzono nieprawidłowości.

Ocena częściowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie działalność kontrolowanej jednostki w zbadanym zakresie.

4. Koszty z tytułu odsetek zapłaconych w związku z opieszałym wykonaniem lub niewykonaniem wyroków sądów administracyjnych, wypłaconych odszkodowań oraz zasądzonych grzywien celnej.

Opis stanu
faktycznego

W kontrolowanym okresie w Izbie nie miały miejsca przypadki występowania przez podatników o odszkodowanie na podstawie art. 154 § 4 Ppsa w związku z poniesieniem szkody wskutek niewykonania orzeczenia sądu, ani przypadki występowania podatników o ukaranie DIC grzywną na podstawie art. 154 § 1 i § 6 ww. ustawy w związku z niewykonaniem wyroku uwzględniającego skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania.

(dowód: akta kontroli str.43)

W jednym przypadku wypłacono odsetki w wysokości 6 zł za 5-dniowe opóźnienie w zwrocie nadpłaty w kwocie 7.245,30 zł, co zostało opisane w pkt 1 na str. 9-10 niniejszego wystąpienia pokontrolnego.

Ocena częściowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie działalność kontrolowanej jednostki w zbadanym zakresie.

IV. Wnioski

Wnioski pokontrolne

Przedstawiając powyższe oceny i uwagi wynikające z ustaleń kontroli, Najwyższa Izba Kontroli, na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli²⁷, wnosi o:

terminowe dokonywanie zwrotów nadpłat podatku w przypadku uchylecia decyzji organu podatkowego pierwszej instancji.

V. Pozostałe informacje i pouczenia

Prawo zgłoszenia
zastrzeżeń

Wystąpienie pokontrolne zostało sporządzone w dwóch egzemplarzach; jeden dla kierownika jednostki kontrolowanej, drugi do akt kontroli.

Zgodnie z art. 54 ust. 1 i 2 ustawy o NIK kierownikowi jednostki kontrolowanej przysługuje prawo zgłoszenia na piśmie umotywowanych zastrzeżeń do wystąpienia

²⁶ Dz. U. Nr 34, poz. 173

²⁷ Dz.U. z 2012 r., poz.82 ze zm.

Obowiązek
poinformowania
NIK o sposobie
wykonania wniosku

pokontrolnego, w terminie 21 dni od dnia jego przekazania. Zastrzeżenia zgłasza się do dyrektora Delegatury NIK w Szczecinie.

Zgodnie z art. 62 ustawy o NIK proszę o poinformowanie Najwyższej Izby Kontroli, w terminie 21 dni od otrzymania wystąpienia pokontrolnego, o sposobie wykonania wniosku oraz o podjętych działaniach lub przyczynach niepodjęcia tych działań.

W przypadku wniesienia zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego, termin przedstawienia informacji liczy się od dnia otrzymania uchwały o oddaleniu zastrzeżeń w całości lub zmienionego wystąpienia pokontrolnego.

Szczecin, dnia listopada 2014 r.

Kontroler
Iwona Gołębiewska
specjalista k.p.

Najwyższa Izba Kontroli
Delegatura w Szczecinie
Dyrektor

.....
Podpis

.....
podpis